

IF YOU'RE GOING TO SAN FRANCISCO

Stáda, 12 listopad 2014

Jéškaron; , já bych jela.... Víte, pámed pár lety jsem tam byla a v poslední době se v mylenkách zatoulávám právé na ono místo. Pravdou je, že skoro celé dva měsíce, které jsem tam strávila, jsem přelo a pokud ne, foukal vítr, který mi téměř rval vlasy z hlavy. Ale pár slunných dnů se našlo. I pár opravdu nepřijemných a hodných příjemných chvil.

Krátce po přistání jsme se s kolegyní a kamarádkou K nacházely v příjemném podroušeném stavu, do něhož jsme se uvedly už v salonku na curyšském letišti (tam v euforii, že letíme za oceán a navíc v business class!!!) a upevňovaly ho po celou dobu letu do Kalifornie (pro změnu proto, že jsme chtěly přepít film Shakespeare in Love, který se nám nelíbil už v kině) vynikajícím kalifornským vínem, jímž letu nešetily. Dojely jsme do hotelu, zkonstatovaly, že náku; kuřácký pokoj je sice bezva, ale chybí tu malá baterie vína, což jsme napravily do přilehlého obchodu. Druhý den jsem i přes lehkou kocovinu zaregistrovala, že mě silně bolí zub. Od bolesti nepomohlo ani zjištění, že na slavnostním otevření místního zábavního centra stál metr ode mně vousatý chlapík, jehož tvář mi připomíná povědomá. Otočila jsem se na K a sdělila jí, že je to někdo známý, ale nevím jestli z chodeb v televizi nebo z hospody.... a K se na mě podívala jako na debila a pronesla tichým hlasem "Ty blbko, to je přece George Lucas!" a já málem omdlela. Krev, která se mi do hlavy nahrnula poté, co se Lucas potočil směrem k nám, usmál se a hlesl: "How are you?", zřekla se bolesti vystupovaly a k nesnesení. Ráno jsem si v recepci vyžádala adresu nejbližšího dentisty, naklusal tam, s pomocí K vyplnila asi 30ti stránkový dotazník a nechala si usměvavým zubárem, který mě oblíbil jako koblíček, vytrhnout stoličku za 250 dolarů.

Když jsem se následující den probudila, bylo mi jasné, že něco není v pořádku. Jednak jsem neviděla na pravé oko, jednak se moje pravá tvář nafoukla, jako bych si vycpala tvář gremem a navíc mi stále cukalo nejen v zubu, ale i ve tváři a bolelo mě ucho. Odvolala jsem tedy svou účast na workshopu o výrobě filmových trailerů a nakrájela za koblíček. Ten se mi podíval do pusy, vykřikl "Oh, my God" a zmizel. Namísto něj nastoupila jaká dáma, která zopakovala totéž. A pak dal; i. Když se ke mně plavným krokem blížil v podobě tvrdý dentista a ode dveřmi pohled "Ohhh Jesus Christ!!," zamumlala jsem svou neumlou angličtinou něco jako "please, what's happening, i'm a little bit afraid and i'm very shaking" a dentista, který vypadal jako Tom Cruise, mi pohladil horký grapefruit, který jsem měla místo tváře a pravil cosi o tom, že jsem v nebezpečí a vyvekl mě do 30. patra, kde jsem podepsala, že chci totální anestézii, složil 1500 dolarů, načež mě převlékli do slušivé zelené košilky, uspali ...

...a když jsem se probudila, namísto grapefruitu jsem měla obrovskou celou hlavu a vypadala jako hydrocefaloidní dítě. Mě bolela celá Jarka, nikde nikdo nebyl, tak jsem se rozplakala tak usedavě, jak mi bolest a nemožnost otevřít pusku na více než 3 milimetry dovolily. Cruise okamžitě přiběhl, hladil mi ruce a říkal, jak moc jsem byla šťastná a že jsem měla nebezpečnou otravu, která by mohla skončit náhlou smrtí, kdyby vás nezasáhli. Mumlavě jsem se zeptala, jestli co dostanu, protože když u nás projeví lidi u zubáre statečnost, dostanou obrázek (takže jsem pominula, že se to týká cca 6ti let) a Cruise mi po zbytečném hledání podal plyšového lvíčka, který v tlapkách svíral ledový gelový pytlík, jímž jsem si chladila rozpálenou tvář. No, tvář..... Pokud se své tváře dotýkáte rukou, vzdálenou od hlavy cca 20cm, jako tvář to zrovna nevidíte... A do toho vstoupila K, strnula ve dveřích a pak se začala chechtat jako blázen, namísto na mě fořák a já přes strašlivou bolest vyublala z pusy něco jako "Jestli mě vyfotí; tak tě zabiju ty svičko" a rozplakala se. K mi později prozradila, že jsem vypadala s tím uplakaným výrazem, obrovskou hlavou a lvíčkem v ruce, jako bych právě absolvovala lobotomii, proto mě chtěla zvěřit a ukázat v televizi, jak dopadají workoholici...

No a tahle přímá zřekla se, že jsme s K strávili nádherné dva měsíce v nádherném městě. Tedy ten první měsíc trošku; ku znepláchnutím fakt, že jsem denně vyrážela z hotelu na ústřední dnu, který začínal někde končit v horní části a navíc jsem stále vypadala jako mongoloid. K toho všeho; ak mazaná využívala ve svůj prospěch v restauracích a barech zásadně představovala jako svou mentálně postiženou sestru z malilinkaté zemičky uprostřed Evropy, která umírá a ona jí plní poslední přání - vidět San Francisco, takže byla místními velmi obdivována, jí zhusta projevovali pozváním na drink a večerami. Já mlčky seděla, usrkávala vodu nebo džus a v duchu soptila vzteky, ale pak jsem si zvykla, jako ostatně na všechno...

Krom jiného nikdy nezapomenu na to, jak jsme s K seděly v přímém ském městě Sausalito na břehu oceánu, s kafe, kouřily a mlčky se dívaly na oceán. Asi po hodinu K pronesla: "Ty vole, oceán.... to je, co?" a já jen mlčky přikývla, neschopná slova. U oceánu jsme zůstaly ještě několik hodin, aniž bychom promluvily a já mám ten pohled i pocit z nějaké uzamčené v paměti - krásy světa". V poslední době si ho často vyvolávám a pevně doufám, že se mi podaří tam ještě jednou zaletět... ROSEANNE